Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

«Тато, мама і я».

перець

№ 22 (752). РІК ВИДАННЯ 40 Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛИСТОПАД 1966

ЩОБ ДО НОВИХ ВІНИКІВ...

Такого ще не було. Принаймні за останні десять років. З одного колгоспу на протязі кількох місяців надійшло до редакції чотири скарги про беззаконня.

У першій писалося. Бригадири брати Курпіти з колгоспу ім. Фрунзе, Рогатинського району на Івано-Франківщині, образили колгоспницю, грубили їй, обдерли загату навколо її хати. Голова колгоспу І. П. Шпарик про це знав. Схвалював і мовчав.

Не вірилося. У наш час таке неподобство.

Перевірили. Правда. Було.

Гадалося, що люди помилилися. Перегнули палку, а тепер опам'ятаються, покаються. Тому й не писали. Райком партії суворо засудив вчинки Курпіт, оголосив їм догани. І. П. Шпарика попередив: раз ти голова, не твори сам і не дозволяй іншим чинити безголів'я.

Але до І. П. Шпарика це не дійшло. Шпарик не з тих, хто слухається слушних порад. Хоч колгоспниці збитки повернув, та керівну палку перегнув в іншому місці.

До Перця надійшов другий лист. Знову перевірили. Справді, голова правління порушив колгоспну демократію. Справді, незаконно виключив з колгоспу сім'ю П. П. Павліва. А сільський фельдшерці не дав города.

Знову прокурор надсилав у колгосп ім. Фрунзе протести, зобов'язував І. П. Шпарика відмінити безпідставні рішення, а райком партії знову суворо попередив голову правління.

Та Шпарик одним вухом слухав, а другим випускав. Мовляв, пишіть, говоріть. Що ви Шпарикові зробите. Все ж таки я маяк. Чий портрет на районній дошці пошани? А другий портрет чий у центрі райцентру? Хто перевиконує плани? Чиє господарство передове у районі? Я господар у колгоспі чи прокурор? Чхав я на прокурора і на його протести.

І чхав. Чхав і розперізувався. Забув, хто і для чого обирав його головою. Одного дня з колгоспного радіовузла пролунав його крицевий голос:

— Ей, ви! Сякі-такі! Мазані-перемазані! Щоб мені... Бо я вам... — і прочая, і прочая.

Набожні бабусі перелякано хрестилися, а наївні карапузи пороззявляли ротики.

Щоб підтвердити оте «бо я вам», голова зібрав правління, виключив з артілі Д. Я. Галяса, обрізав йому город.

Прокурор району знову надіслав І. П. Шпарику протест: «Не маєте права порушувати колгоспну демократію. Негайно ліквідуйте незаконне рішення». Та голова-вседержитель тільки посміхнувся. Мовляв, вся демократія у мене в кулаці. Ви собі протестуйте, а я собі мовчатиму. А щоб не надокучали більше тими протестами і нагадуваннями, то я також не ликом шитий. Ось вам відповідь: «Загальні збори вважають, що прокуратура району не захищає інтересів колгоспу та чесно працюючих колгоспників, які шкодять колгоспу». О! І ми вам носа втерли.

З цієї «відповіді» прокурор ніяк не міг зрозуміти, що то за такі **«чесно працюючі колгоспники, які шкодять колгоспу»**. А потім здогадався, що то, мабуть, І. П. Шпарик себе мав на увазі. Тим часом у Перці знову з'явився лист.

Знову поїхали. Знову перевірили. Вирішили: досить! У № 14 «Перця» самовпевненому голові порекомендували: «Чоловіче, поверни руля, бо заїдеш у коноплі!» Райком партії викликав І. П. Шпарика на бюро, суворо засудив його беззаконні витвори. Оголосив йому догану і попередив востанне: чоловіче, візьмися за розум, бо панькатися більше з тобою не будемо.

І ось до Перця надійшов четвертий лист. Знову село Васючин, знову колгосп ім. Фрунзе, знову І. П. Шпарик, секретар парторганізації колгоспу М. П. Паньків та голова сільради С. Й. Наконечний. Відкрили в селі нову школу і з цієї культурної нагоди влаштували бучну і дуже некультурну пиятику. Так понапивалися, що танцювати захотілося. Подалися до клубу. Прийшли, а там іде кіносеанс.

— Ану, давай танці! — скомандував голова сільради кіномеханікові і включив світло.

— Але ж за графіком кіно. Люди гроші заплатили...

— Цить! Сопливий! Хто влада в селі? Я чи ти?!.

Підкорився кіномеханік «владі», пішов у гардероб, аж тут М. П. Паньків:

— Додому іди, сопливий, бо... бо ти п'яний...

— Пробачте, але ж це ви п'яні.

— Йди, бо як дам...

І Паньків дав. Спочатку на кіномеханікові сорочку пошматував, а потім вчепив йому під око «ліхтаря». Хлопчина в міліцію заяву подав. За таке «давання» стригти треба, незважаючи ні на посади, ні на ранги. Тільки міліція чогось досі не наважується це зробити. Чи не тому, що голова сільради контр-заяву на кіномеханіка подав. Ще й свідка приставив. Того самого бригадира, що разом з ним пив, поруч з ним до клубу йшов, ще й горілку музикантам за пазухою ніс.

А І. П. Шпарик на зборах колгоспних знову розійшовся: ах сякий-такий той кіномеханік. І сопливий, і не митий. Керівників села скомпрометувати хоче... Ми його навчимо!

Виникає запитання: а чи не пора навчити, зрештою, І. П. Шпарика поважати закон, поважати порядок? А іже з ним і Наконечного з Паньківом.

Кріпко навчити!

Щоб до нових віників запам'яталося!

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Івано-Франківська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У деяких господарствах не підготували тваринницькі приміщення до зими.

— Дивно... Такий був смирний бугай, а це, наче, сказився.
— Та то він, просто, гріється!

ЗАЙВИЙ

Чому? — ви питаєте. Трохи терпцю. —
Не вигадав я гумореску оцю,
А факт достеменний узяв за основу.

...Прийшов я у справі в одну установу
(Коли б то — о д н у! Не одна вона, бачу.
Чи варто ж її називати, читачу?)
Внизу розпитавши, піднявся угору,
Зайшов у кімнату — велику, простору.
Трудилось в цім залі службовців багато,
Роботу недавно було розпочато,
Усі метушилися, — збуджені, ярі, —
І гамір стояв тут, немов на базарі.
Потрапив я з ходу в самісінький вир.

— Записуйтесь! Шаховий завтра турнір!..
На заклик повз мене помчали — страшне!
— Мене запиши!!.
— І мене!!.
— І мене!!.

В кутку папірця хтось угору підніс:
— А хто з вас бажає на вилазку в ліс?..
Шугнули й до нього:
— Записуй!!
— І нас!!
І все — невідкладно!
І все — водночас!

Ось дама в пенсне виступає услід:
— Записуйтесь, прошу, — в театр культпохід!

Дивлюся — до неї вже кинулись люди,
Химера та й годі! Чи край цьому буде?
Товчуться, кричать, простягаючи гроші:
— Два місця в партері!!
— Чотири у ложі!..

А ген за столом, де сидить молодиця,
Уткнули всі лиця
В тиражну таблицю.
Підскакує хтось і на радощах плеска:
— Скульптуру я виграв!!!
— Обмінємо, тезко!..

А поруч я чую все «ахи» та «охи»:
Жінки розглядають індійські панчохи.

Якась верещить, захлинається жінка:
— Ви гляньте, ви гляньте, — яка павутинка!..
Створили жінки між столами запруду.
— Дістаньте й для мене! Повік не забуду!..

А ось молодик осідлав телефон:
— Алло! Стадіон це?.. Алло! Стадіон?..
Догадуюсь зразу — він дзвонить не всує:
Похід черговий гарячково готує!

Воно й непогано: не мертві це душі,
До всього, як бачте, вони не байдужі,
Цікавляться всякою геть новиною,
І тільки... ніхто не цікавиться мною.

Такі вже отут вкорінилися звичаї...

Стою серед залу ніким непомічений,
Немовби мене і немає в кімнаті,
Чи зачіски геть заступили кудлаті, —
Ніхто
Не звертає на мене уваги, —
Отак захопилися ці роботяги!

Поткнувсь до одної в кутку цокотухи —
Вона відмахнулась, немовби від мухи;
Подався до гурту — еге! — не до мене:
Усі ж — занять!
Ну ж і нікольство — неначе!
Не можуть на мить відірватися навіть,
Щоб «м і р о п р и є м с т в о» якесь
Не прогавить.

Мужчини моторні, дівчата і дами
В руках з папірцями
Снують між столами,
Кружляють, немовби метелики в сяйві...

І я відчуваю, що я отут —
Зайвий.
Що треба іти й не морочити голову
Цим людям, що так заклопотані здорово.

Та став я чекать, втамувавши гіркоту, —
Мо' буде ж перерва колись...
На роботу?!

Валентин ЛАГОДА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У колгоспі «Зоря», Червоноармійського району, Запорізької області, була новенька пожежна машина. А шофером на тій машині був Микола Трав'ян. Тепер машини вже нема. Якось Трав'ян добре напився та й гайнув на пожежній машині за редискою в поле. До редиски не доїхав, бо в стовп врізався. Розбилася й згоріла машина. Про це писалося у фейлетоні «Куди там неблицям!» («Перець» № 17).

Так, значить, нема вже в «Зорі» пожежної машини. Не сідає більше за кермо й Микола Трав'ян. Як повідомили з Запорізького обкому КПУ, нині Трав'ян сидить в іншому місці. Довела горілочка!

Телеграфне агентство Перця

НАЙБІЛЬША ОБІЦЯНКА

СКАДОВСЬК, Херсонської області. (ТАП). На ім'я місцевого райвиконкому надійшла обіцянка завбільшки з двоповерховий восьмиквартирний будинок. Надіслав її керуючий трестом «Криворіжліснічрудбуд» т. Софійченко на знак того, що трест не забуває про свої обов'язки такий будинок спорудити.

До нового року т. Софійченко готує ще один сюрприз скадовцям — обіцянку завбільшки з висотний будинок.

ДРАБИНИ ДЛЯ ПАСАЖИРІВ

Станція КОЗЯТИН, Південно-Західної залізниці. (Кор. ТАП). Тут відкрився цех по виготовленню драбин.

За вказівкою керівників відділку залізниці, драбини безкоштовно видаватимуться лише пасажирам (по пред'явленні квитків), які їдуть до ст. Чуднів-Волинський.

Технічне нововведення цілком компенсує відсутність на цій станції перону.

Воно також є надійним запобіжним засобом проти можливих травм і розладу нервів численних пасажирів.

МАЙСТРИ ХОЛОДУ

Як повідомляють з Луганської області, тут, у радгоспі «Перемога», Новоайдарського району, поставлено цікавий експеримент. Головному інженерові радгоспу Лаптєву Е. Х. вдалося заморозити дві потужні холодильні установки.

Тривічні спостереження показали, що, на відміну від м'яса та масла, порожні холодильники добре переносять навіть літню спеку

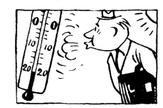

ТРЯСЦЯ З ТРЕСТУ

ЧЕРНІВЦІ. (Наш кор.). Підземні поштовхи надзвичайно великої інтенсивності зареєстровані у місті Чернівцях. Поштовхи супроводжуються несамовитим вищанням, якого не в силах витримати людське вухо.

Установлено, що епіцентром цього лиха є житловий будинок № 6 по вулиці Університетській, у підвальному приміщенні якого Чернівецький трест їдалень кілька місяців тому поставив свою пилораму. У кого — рама, а в кого — драма...

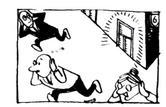

А ПИСАЛИ Б ВИ...

(Серйозна відповідь декотрим авторам)

З Ружинського району, з села Городок, написали: «Приїжджайте негайно. Восьмирічна школа в колишній старій попівській хаті. Учні у класах не вміщаються. Танцювального і співочого гуртків нема... На сволоках хрестики... Стелю підтримують стовпи... Нової не будують... З районних керівників у Городок ніхто не приїздить»... Словом, приїдьте хоч ви.

Приїхали. Роздивилися. Повнісінька гіперболізація. По-перше, у такій школі, як у Городку, вдвічі краще вчитися, ніж у новій. Дисципліна ж. Тільки якийсь шибеник почне вовтузитися, як учителька йому пальцем на стелю: «Дивись, стовпа зіб'єш, стеля на голову впаде!» Шибеник замовкає. Сидить і не ворушиться. Уважно слухає. А звідси й успішність у городоцькій школі, і відсутність другорічників.

По-друге, хрестів на сволоках нема. Зашпаклювали й побілили.

Щодо кабінетів: біологічного, географічного, хімічного, фізико-математичного тощо. Всі є. В учительській. Все наочне приладдя під рукою. Все там вмістилося, крім... учителів.

Про гуртки: танцювальний і співочий. Факт підтвердився. Гуртків нема. І не треба. Без них навіть краще. Будуть гуртки, не буде школи. Через танці й співи — завалиться.

І, нарешті, останнє: «З районних керівників у Городок ніхто не приїздить». А навіщо їм приїздити? Що вони там робитимуть? У школу вони не підуть. Не наважаться. Будівельних матеріалів не привезуть. Фундамента під школу теж не закладатимуть. Так що їм у Городку робити? Скарги вислуховувати?

Ви пишете: Ружинський район один з найбагатших на Житомирщині: і по зерну, і по буряку, і по м'ясу, і по молоку. А школи хорошої в районі жодної. Чистісінька правда. Школи такої нема. Є, правда, інше. У районі чимало збудовано нових господарських приміщень, гаражів, сільських клубів, колгоспних Палаців культури. Збудовано і будується! І в Чорнорудці, і в Княжиках, і в Крилівці, і в Поставиці, і... Це погано чи добре? Це прекрасно. Бо й свинарники потрібні, і зерносховища, і склади, і клуби, і палаци! Звідки ж візьметься оте м'ясо і молоко, сало і масло, коли не буде господарських приміщень? Ми за те, щоб все це було, — плюс школи. Ми за господарський підхід до всього. Щоб не так, як приміром, у колгоспі «Маяк» с. Білилівка. Колгосп багатий, економічно сильний. А ставлення до школи трішки не таке. Двоповерхова контора в колгоспі є, а восьмирічна школа з двох половинок: одна у старій колишній попівській хаті, друга — у колишній дяківській.

Чому ж так? Пояснюю: нема вказівок, що і де раніше будувати — контору чи школу. Не підказують з району. А на місцях, бачте, не догадуються. Не хочуть догадуватися. От і виходить, двоповерхові контори в колгоспах є, а шкіл і одноповерхових нема.

І далі в листі пишеться: чи не міг би побудувати школу Городоцький колгосп своїми силами? Городоцький не міг би. Навіть тоді, коли б його голову благали і вказівку дали. Бо попередні голови не в школу заглядали, а хто куди міг.

Тепер в артілі новий голова. Василь Ямковий. Недавно. Але колгосп на будівництво школи деякі кошти вже виділив. Допоможе й транспортом. Можна сподіватися: у Городку школа буде. А як в інших селах району?

— Неважно, — відповідає голова Ружинського райвиконкому Митрофанович Пешко. — Справи з школами в районі погані. В Огіївці навіть дитячі ясла під класи забрали. До шкіл ще не привернута увага. Не наголосили на цьому як слід.

Це чистосердечно. Об'єктивно. А от вам ще одне зізнання. Завідуючого райвно Івана Михайловича Салиги:

— Цікаво, чого вони пишуть? У Городку колгосп будує школу. Фінські будиночки закуплені. Шість штук. Камінь у Жежелеві є. Нема тільки чим вивезти. А вони пишуть.

Справедливо обурюється Іван Михайлович, бо й справді в Городку ще школа не розвалилася. А ви пишете. От і мені хочеться лайнутися: а писали б ви... каліграфічним почерком у новозбудованих школах.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Житомирська область.

З олівцем по Зіньківу

Відразу ж мусимо визнати, що доречніше було б мандрувати гарними вулицями міста Зінькова не з олівцем, а з пензлем. І з повним відром фарб. Так мандруючи, ми б написали на будинках назви вулиць і цим, безперечно, заслужили б подяку зіньківчан.

Може, навіть з вуст самої Ніни Іванівни Білявської почули б сердечне «спасибі». Адже ж і на тому будинку, де вона щоденно виконує свої службові обов'язки голови виконкому Зіньківської міськради, теж ніякої таблички не видно.

Що це за вулиця, як кажуть, один бог знає. А бога, як відомо, взагалі нема. Отож, виходить, і спитати ні в кого...

* * *

Хай тільки ніхто не думає, що табличок не видно на всіх будинках міста. Деінде щось красується. Наприклад — на фасадній стіні середньої школи по вулиці Леніна. Тут колись повісили меморіальну дошку в пам'ять вихованців школи, які загинули під час Великої Вітчизняної війни. Повісили — і забули. Більшу частину прізвищ уже стерли дощі і сонце. Залишилися самі лише слова: «Вічна пам'ять...»

Як бачите, ніщо під сонцем не вічне. Це ще й ще раз підтвердив директор Зіньківської середньої школи Данило Євдокимович Блажко.

* * *

Школа — школою, а окрім неї у Зінькові є ще один будинок, довкола якого дзвенять дитячі голоси. Це — Будинок піонерів.

Дзвенять дитячі голоси, як ми вже казали, довкола будинку, а всередині гудуть баси дорослих. То директор відстоює свою територіальну незалежність.

Пробували таке зробити ще його попередники, але не пощастило і їм. При одному директорові до Будинку піонерів підселили музичну школу, при другому — бібліотеку, при третьому — дитячий садочок.

Тепер, коли садок, нарешті, вибрався, в Будинку піонерів почався ремонт. Почався давно, а коли кінчиться — невідомо. Як, до речі, невідомо, кого ще сюди підселять після ремонту.

У всякому разі, піонери до цього завжди напоготові!

* * *

Не треба ображатися, коли на запитання, де можна бачити т. Байдужного, вас пошлють у баню. Адреса — абсолютно правильна.

Товариш Байдужний, директор комбінату комунальних підприємств, з бані, можна сказати, не вилазить. Та людей це чомусь не радує. Люди, навпаки, охоче погодилися б, щоб і ноги т. Байдужного у бані не було, але щоб там був хоча б елементарний порядок. Щоб, помившись у бані, не доводилося домиватися вдома.

Та, як показала практика, цього ще, на жаль, добитися неможливо. Працівники бані так щільно порідднилися з антисанітарією, що і водою їх не розіллєш...

* * *

З усією відповідальністю можемо заявити, що страви, які варять кухарі зіньківської чайної, надзвичайно смачні. А буфетниця, яка продає талони на страви, надзвичайно чемна буфетниця.

До того чемна, до того тонко вихована, що слова лихого сказати не може навіть дітям, коли відпускає їм «по сто грамів на брата».

Саме тоді, коли двоє таких підлітків під керівництвом сизоносого арбітра змагалися, хто швидше хильне свою «порцію», до чайної завітав лейтенант Зіньківської міліції т. Сорока. Він оглянув зал і з задоволенням констатував, що до нестями ніхто ще не напився, п'яної бійки ніхто ще не затіяв. І лейтенант міліції резонно вирішив, що його присутність тут зайва, і попростував до дверей...

* * *

З цим лейтенантом нам довелося зустрітися ще раз. Він спочатку поглядав на нас з безмірною цікавістю, потім чемненько запросив пройтися з ним... до районного відділення міліції.

— Бачите, — сказав він, — ми тут всіх своїх знаємо, як облуплених. А от ви — начебто нетутешні.

У нетутешніх у Зінькові перевіряють документи. Ми показали й свої. І дуже нам було приємно, що кінець кінцем задовольнили цікавість т. Сороки. Про одне лише забули у нього спитати: чому він не виявляє такої ж зацікавленості до тих, хто споює в чайній підлітків?

А проте, можна, мабуть, про це і не питати. Адже нам ясно дали зрозуміти, що то — люди тутешні...

А до тутешніх — який може бути інтерес у т. Сороки?!.

З олівцем по Зінькову мандрували, записували й малювали Г. БЕЗБОРОДЬКО та В. ГЛИВЕНКО.

Полтавська область.

ЛЮБОВ

Мене сердечно полюбили коні!
Коли не бачать — ніби сонні,
А вгледять, то зрадіють, наче брату:
Враз починають всі іржати,
І все з ходи зриваються на біг!..—
Казав самозакоханий Батіг.

ХОРОШИЙ ДРУГ

— Хорошого я втратив друга;
Ми з ним, немов брати, були колись.
Жаль, що його не можна з'їсти вдруге! —
Зітхав за Півнем Лис.

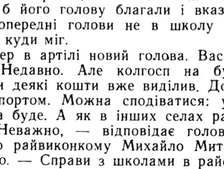

НА СВІЙ АРШИН

Ведмідь із водопою
Через город вертався од ріки.
А злодії — Цапи рішили між собою:
— Дивись, і цей по буряки!

ВЧЕНИЙ МУРКО

Багаторічна праця, вперта і старанна,
Ввела у науковий світ Мурка:
Довів Котяра, що сметана
Смачніша молока!

ТРОЯНДА І ЛОБОДА

— Дивлюся на людей — і розбирає сміх.
Чомусь-то до Троянди тягне їх,
Хоч не один подряпини від неї має.
На мене ж, Лободу,— ніхто уваги не
звертає!

Петро КРАСЮК.

с. Висоцьк,
Ровеньської обл.

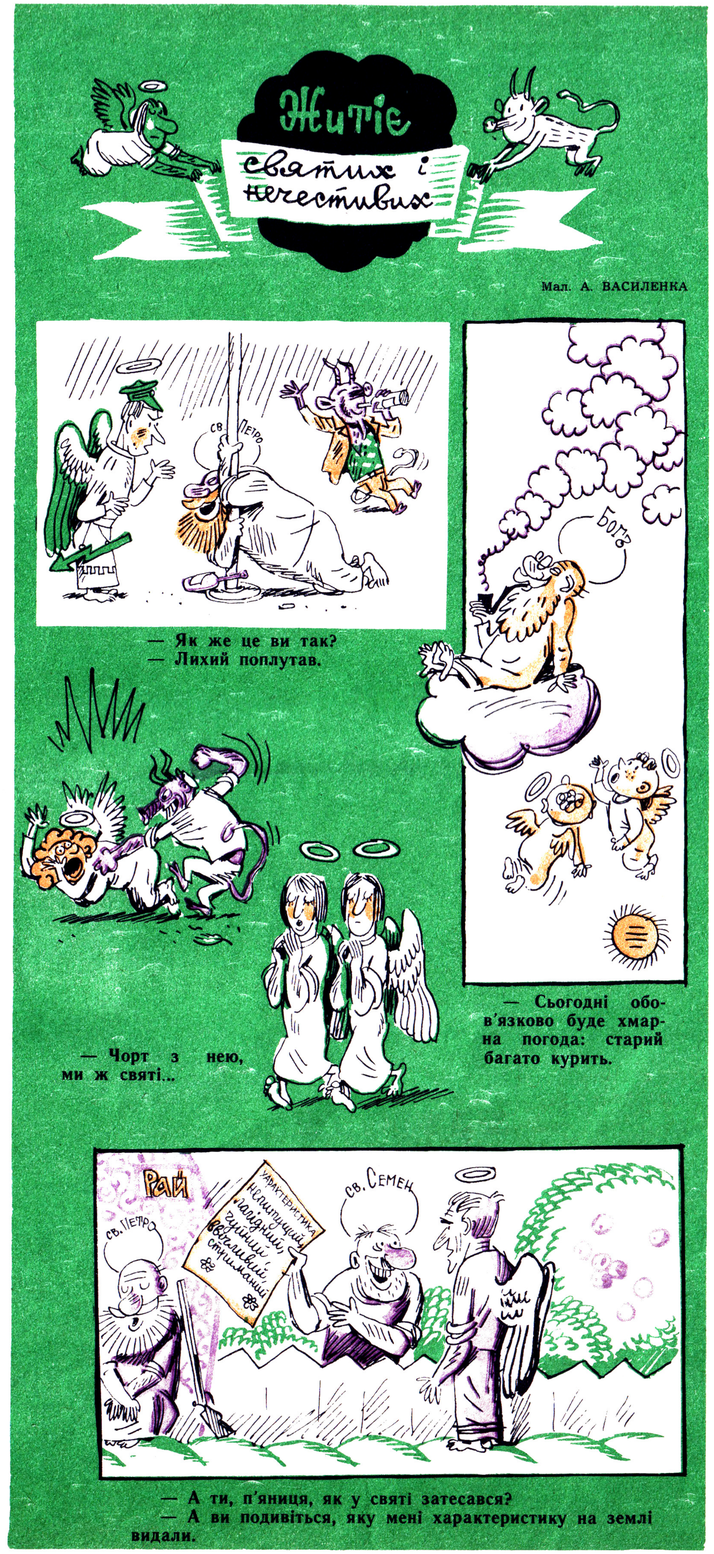

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Це ви просили книгу скарг?

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ

Теж про культуру

(Злободенний вірш)

Еге ж, розкажу про оте, злободенне...
Хоч діло саме, про яке оце річ,
бува злободенне (й не тільки для мене)
у будь-яку пору: чи день це, чи — ніч.

До речі, якщо уже точно казати,
був тоді вечір. Та справа не в цім...
Вийшов я в місто собі
погуляти,
а з того що вийшло, — оце й розповім...

Навколо —
розписано все красиво,
що, де шукать
для потреби людської:
«Бібліотека»... «Чайна»... «Пиво»...
«Вина»... «Безалкогольні напої»...

Не треба й розпитувать. Все зрозуміло.
Не сплутаєш — ясна, як день, ситуація.
Читай, і — заходь при потребі
сміло...
Культура!.. Цивілізація!..

Стою...
Розглядаю товар на вітрині.
Дивлюся — напис на магазині:
«Ласкаво просимо!»
Факт є фактом:
дуже приємно таке прочитати.
Усміхаюся:
«Значить, так-то:
культура, брате!..
Культура торгівлі, культура мови...»

Задоволений в кожнім разі я:
напис чудовий, настрій чудовий;
просто тобі — фанта-азія!...

А у двориках — написи білі на мурах.
Ямбом...

(Знать, автор — в душі поет!)
«Во дворе уборной нет!»..
Та-ак... Теж — культура!

За кілометр видно усім
солідні написи над дахами,
що зручно їздити
у таксі,
що в універмазі —
торгують духами...

Отак, гукаючи,
жартома,
ще й наберешся, дивись, ума!..

Вивіски скрізь, рекламний неон...
Словом,
культурно, та й місту — окраса.
А на стінах — таблички:
отам — телефон,
а отам-то — найближча, мовляв,
ощадкаса.

Але мені (признаюся вам)
не до кас уже, не до реклам.
І не дивлюсь на ту ощадкасу —
шукаю
іншого дороговказу:
туди,
куди якнайширші маси
частіше йдуть, ніж до ощадкаси...

Шукаю...
Та й тішуся знов і знов:
«Ще все-таки я — щасливий.
Бо ж гуляти, бач, не пішов
на нові житлові масиви!

Там —
взагалі шукав би дарма
(й не тільки — дороговказу!) —
чого нема там — того нема;
капітулюй одразу!»..

Отак себе тішу.
А час іде!
А діло (бодай йому біс!) — не жде!
Сюди кидаюся і туди —
не доведи, господи, до біди...

Шепчу:
«Агей, це ж — не жарти! Люди!
Та ж для такої, сказати б, скрути
хай уже де-де, якщо не всюди,
хоч скромні таблички, а — мусять бути!
Неону ж не треба тут на рекламу,
лиш бляхи кусочок. То ж — річ не велика;
а людям — вигода:
в кожну браму
уже не треба носами тикать.
Стрілка, два нулики, і — в ажурі!
Це ж бо — також данина культурі!..
А то —
неначе кошмарний сон...»

Біжу до таблички, і —
а-а, за-р-р-аза! —
то — ощадкаса,
то — телефон;
то — телефон,
то — знов ощадкаса...

Але, ніби вогник слабкий в імлі,
горить ще надія в серці:

«Про законспіровані ті нулі
писалось якось у «Перці» *
Може (якби ж то я мав резон!),
працівники міськради
таки прочитали той фейлетон,
прислухались до поради
та й розсекретили ті нулі
на втіху усьому люду...
За це — поклонюся їм до землі,
вдячний довіку буду»...

Та де там!
Надії моїй — капут!..

А я ж сподівався здуру,
що хтось, нарешті, подбав і тут
про людей і культуру...

Повірте, про це не писав би ніколи,
якби лиш мене ця торкалась біда,
писати ж приємніше про матіоли;
як кажуть в Одесі: то — таки да!

А тут іще — рип землячок до хати
занадто цнотливий...
Скривився: «Гей-гей,
чи ж личить воно про нулі ті писати?!.»
Е-е, ні, мій голубчику: це — про людей!

Про клопоти їхні — не грішно, земляче,
сказать;
хай великі вони, хай — малі.
Ти — за нулями людей не побачив,
а люди, пробач мені, то — не нулі!

* Див. фейлетон «Сказали б спасибі, та...», вміщений у № 16 «Перця» ще аж за 1961 рік, майже на зорі нашої космічної ери.
Як бачите, часу було досить, щоб працівники відділу благоустрою міста спромоглися те «спасибі» заробити.
Так що були підстави сподіватися на краще.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Певний час директором Чугуївського лісоторговельного складу, що на Харківщині, був І. Бражник. Хоч склад той і державний, але Бражник мав його за свій власний. Приїжджала людина за будівельними матеріалами, то не одержувала їх доти, доки не клала директорові «на лапу». А не покладеш, — поганяй порожняком.

Люди написали про ці неподобства до Перця. Хабарника було впіймано на гарячому.

Як повідомили редакцію з Харківського обласного Управління охорони громадського порядку, за хабарі дали Бражникові по руках: засудили до 3-х років позбавлення волі.

Клуб губителів природи

perec-ua.
perec-ua.

Відбулося чергове засідання правління клубу, де обговорювалось питання про прийом нових членів. Першими були розглянуті і обговорені кандидатури з Херсонської області.

У зеленій зоні м. Херсона звелася дичина. Крилата і ногата. На законній підставі. Ця дичина була певна, що у зеленій зоні міста ніхто її не вполює.

Але глибоко помилилася, бо дичина руката (і на дві руки один дробовик) довела, що можна поєднати приємне з корисним: і не далеко ходити і качок набити.

За полювання у зеленій зоні одностайно прийнято до Клубу губителів природи:

1. В. Н. Данилова — начальника відділу Херсонської облспоживспілки;

2. Г. А. Бабичова — механіка звіропромгоспу;

3. Л. П. Калашникова — механіка БМУ-5;

4. Н. А. Притулу — заступника директора бази облспоживспілки.

Колективним членом клубу прийнято адміністрацію Володимир-Волинського цукрозаводу. Підстава: на цьому заводі на дні відстійників садять картоплю і збирають непогані врожаї, а стічні води прямим шляхом спускають у річку Лугу і рибу труять, аж гай гуде.

Адміністрації Ходорівського маслозаводу на Львівщині у прийомі поки що відмовлено на тій підставі, що цей завод запаскудив поки що один ставок. Мало. Хай постарається ще.

Новоприйнятим членам Клубу губителів природи — гарячий перчанський привіт!!!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— От мені щука попалась! Добре, що два вихідних, — тільки на другий і витяг!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Зайдіть місяців через три. Тепер мені не до вас!

ПЕРЧЕНЯ

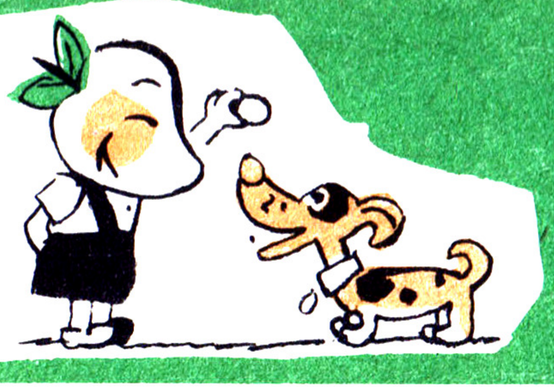

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Не кричи. Скажи, чого ти хочеш?
— Хочу... кричати...

ЇЛИ ЛИСКИ

Їли Лиски
Борщ із миски
І з начинкою пиріг.
Коли Вовчик на поріг.
Каже Лисочкам:
— Привіт!
Дайте щось перекусити,
Бо пустий,
Як дзвін, живіт.
— Запізнивсь, —
Сказали Лиски
Й показали
Дно із миски.

Кость ДЯЧЕНКО.

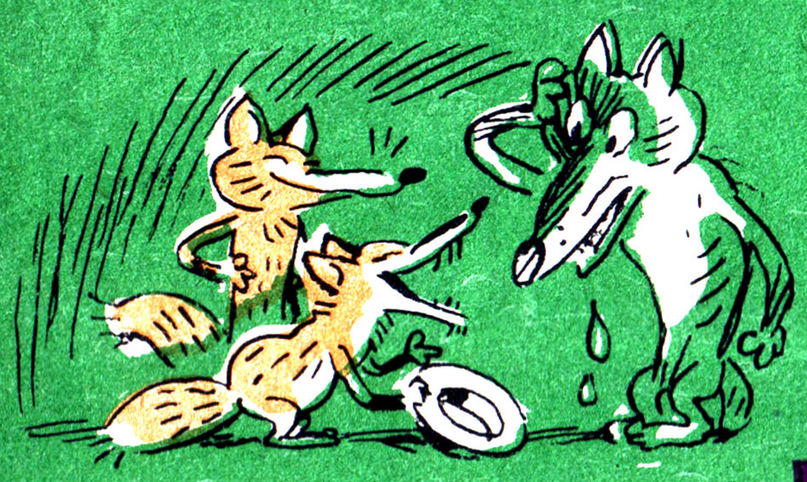

«ВИПРАВДАЛАСЯ»

— Приснилось мені, —
Каже братик Надійки, —
Що в тебе аж дві
У щоденнику двійки.

— Неправда, от можеш і сам
Подивиться,
У мене тут тільки одна
Одиниця.

В. СОКУРЕНКО.

НАЙСИЛЬНІШИЙ БАТЬКО

Діти засперечалися, чий батько найсильніший.

— Мій, — сказала Люба, — бо він своїм краном навіть стіни квартир піднімає.

— Ні, мій, — заперечив Коля, — він на змаганнях з боротьби усіх кладе на лопатки.

— Нічого подібного, найсильніший наш татко, — впевнено заявив Толя, — мама завжди говорить людям, що на нашому таткові весь завод тримається.

РОЗЧАРУВАННЯ

Валерик добру годину гуляв надворі, а коли повернувся до хати, то розчаровано запитав у бабуні:

— Чому це Петькового батька не видно на даху?

— А що йому там робити?! — здивувалася бабуня.

— Шапки шити, — пояснив Валерик. — Петько ж казав, що він у них майстер-надомник.

І. ЛЕБІДЬКО.

КРИВА ЯБЛУНЯ

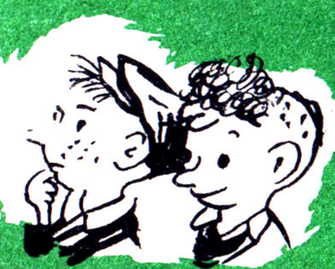

Якось вчителька розподіляла між учнями у шкільному садку дерева:

— Будете, діти, доглядати. Кожен свою яблуньку.

— Я не хочу такої кривулі, — насупився Коля.

— Хто хоче обмінятися деревами? — спитала вчителька у дітей.

Учні зібралися біля яблуньки і мовчки дивилися на Колю.

— То що, ніхто не хоче? — вдруге запитала вчителька.

— Я поміняюсь, — сказала Люся.

Минув час. Дерева в садку попідростали, зацвіли. Не відстала від своїх сусідок і Люсина яблунька. Вона теж густо вкрилась білим цвітом, але росла непоказною, бо стовбур її ще більше скривився.

Восени, коли дозріли яблука, діти збирали врожай. Коля прибіг до Люсі:

— На, спробуй яблуко з моєї яблуньки.

— А спробуй з моєї, — сказала Люся.

Коля вкусив яблуко, здивовано подивився на яблуню і сказав:

— Кривий стовбур, а яблука солодкі, як мед.

В. ГУМЕНЮК.

Риб'яча струна

(ГУМОРЕСКА)

Після чергової розмови з директором радгоспу я прийшов до річки подихати свіжим повітрям. Петро Карпович — людина нова, з широким світоглядом, завжди у творчих пошуках, а от до людей,— як свекруха до невістки. Тож мені, як секретареві парторганізації, частенько доводилося вступати у двобій з директором. Ось і цього разу була у нас така собі задушевна суперечка і закінчилась поки що внічию.

За своїми думками я й не помітив, як до мене підійшов робітник Терешко Бубир із всією амуніцією рибалки.

— Сидите? — питає.

— Сиджу, річкою милуюся,— відповів йому, аби скоріше відв'язатися від цієї користолюбної людини.

Терешко, єхидно поглядаючи на мене, почав розкладати нехитрі рибальські снасті і знову до мене:

— Е-е... мене не проведете. З директором не поладили? — насаджуючи черв'яка на гачок, підморгнув мені.

— А хіба що?

— Видно по всьому. Я відразу розпізнаю, що в людини на душі.

— Рибу збираєтесь ловити? — щоб змінити розмову, питаю Терешка.— Ви ж ніби ніколи не захоплювались цим ділом.

— Ви теж раніше ніколи не сиділи тут, а от сидите. Отак і я, не рибалив, а от зарибалив.

— Юшки захотілось?

— Вгадали,— протягнув Терешко. — А вам трудненько з новим працювати? Цікаво, хто буде на вашому місці?

Я промовчав, не знайшовся, що відповісти. але Терешко не думав залишити мене. Закинувши вудочку, вів далі:

— Директор наш — оригінал рідкісний. Всюди я бував, всяких бачив, а от такого—вперше.

— Чим же він оригінал? — поцікавився я.

— Важко сказати так, щоб ви зрозуміли.

— А ти говори, як сам розумієш.

— Сам я розумію так: кожен керівник має якусь свою струну. Де вона в нього міститься — чи в жилах, чи в печінці, чи в якому другому місці — не знаю, а що має, так це точно. Головне тут намацати цю струну, впіймати її. А вже коли впіймав — держи і потихесеньку грай на ній. Приємно буде начальникові, люб'язним і добреньким до тебе стане.

Я мовчав, Терешко, радий моїй увазі, раз по раз смикав вудочку і розповідав:

— В одному радгоспі, пам'ятаю, був директором Онуфрій Спиридонович. Куди цьому! Як бабахне, бувало, кулаком по столу, шибки дзеленчали в сусідньому будинку. Всі його боялися, а я таки став найближчим приятелем. У нього була мисливська струнка. Став і я мисливцем. Набої йому споряджав, рушницю чистив, засідку вибирав і чарку пили разом. Люди плакали від нього, а я співав з ним пісень. «Шкода, що ти, Терешко, в науках темнота, зробив би я тебе своїм заступником», — бувало, казав він мені.

— А куди ж подівся той Спиридонович?

— По партійній лінії, видать, не пройшов. Викликали в райком, що там було — не знаю, а тільки другого дня здав він своє директорство і поїхав. Та нічого, така людина ніде не пропаде. Прислали нам другого директора. Суворий з виду, все ніби не в директорському кріслі, а на їжаку сидить. Злий — ні приступу. Попоходив я біля нього. Не тиждень і не два, а таки недарма, знайшов: коняча струна у нього була. Страшенно любив коні, за них — усе віддасть. Ох, і жили ми з ним. Я став старшим конюхом, а потім — першим їздовим. На Кубань їздив по жеребців! І таких привів, що сам би Ілля-пророк позаздрив. Та Іраклій Кузьмич, директор той, захворів, і винесли його вперед ногами з хати.

— А як ви прибились до нас? — здивувався я.

— По причині необережності. Як Іраклія поховали, приїхав на його місце Зосим Вірамійович. Душа-чоловік. Щоправда, спочатку і він неприступний був, як дівиця, а таки здався.

— Яку ж у нього знайшли струнку?

— Ікряну. Любив паюсну ікру. А де ти її в радгоспі візьмеш? От і поїхав я до знайомого рибалки, впіймав він осетра вночі, і я цілий горщик ікри подарував директорові на іменини. Вірите, шовковий став. Завідувати продовольчим складом призначив. На всіх балах у нього першим гостем був. Ну, звичайно,— ікра моїм ділом була. Зате жив, як у бога за пазухою.

— І що ж потім?

— Ревізія наскочила. Мене мало не судили, та спасибі Зосиму Вірамійовичу, замовив слівце, де треба. А тільки сказав, щоб я їхав кудись під три чорти і нікому на очі не показувався. Оце по тій причині і тут тепер.

За час розповіді на гачок попалось кілька бичків та ще різна дрібнота. Терешко подивився на них і запитав мене:

— А скільки такої мізерії на юшку потрібно?

— Для вас одного вистачить!

— Не сам буду.

— Невже з директором? — здогадався я.

— З директором. Їздив оце туди, звідкіля його сюди принесло. Винюхав, юшку любить. Значить, риб'яча струна в нашого директора. А з юшкою то вже і коньячок піде.

— Що ж, і коньячок припас?

— Е-е... Хочете і ви до кумпанії? Не вийде. Не буде ділової розмови у вашій присутності, не по нутру ви директорові.

Терешко на мить задумався і співчутливо додав: — Не вмієте ви жити з начальством, не на тій струні граєте. Їдьте, коли не пізно, у другий радгосп, бо все одно директор, мабуть, скоро вас за власним бажанням кудись пошле...

Другого дня я навмисне зайшов до директора, щоб розповісти йому про нового рибалку і риб'ячу струну. І яке ж було моє здивування, коли Петро Карпович підвівся мені назустріч і сердечно сказав:

— От ти мене критикуєш, докоряєш за черствість до людей. А я вчора такого душевного чоловіка відкрив у нашому радгоспі, замилуєшся.

— Терешка Бубиря? — мало не скрикнув я.

— Диви, а ти звідкіль знаєш? Одначе, чому він у нас досі на рядових роботах?

«Так ось воно що,— раптом осінило мене,— значить, Терешко знайшов «струну» і в нашого директора».

Іван ГАЙДАЙ.

м. Херсон.

Дуже перче!

Кажуть, що від тебе до Житомира — рукою подати. Так от, подай, будь ласка, руку начальникові Житомирської центральної авторемонтної майстерні Ушосдору (ЦАРМ) і привітай його з новою виробничою перемогою. Передай йому, що екскаватор «Э-153», відремонтований у Житомирі, ми одержали. Не машина, а — лялечка! Грає всіма фарбами. От тільки працювати не хоче. Щоб вона знову, як і до ремонту, могла копати землю, її треба укомплектувати трубовідводом, пробками та вимикачами, які ремонтна майстерня чомусь залишила собі на згадку.

А втім, Перче, якщо не зважати на ці деталі, то керівники майстерні з своїм ділом впоралися на відмінно: здерли з нашого Роздільнянського райшляхвідділу 2600 карбованців за ремонт і навіть оком не моргнули.

М. ЗАДОРОЖНИЙ,
машиніст екскаватора.
Роздільнянський район,
Одеської області.

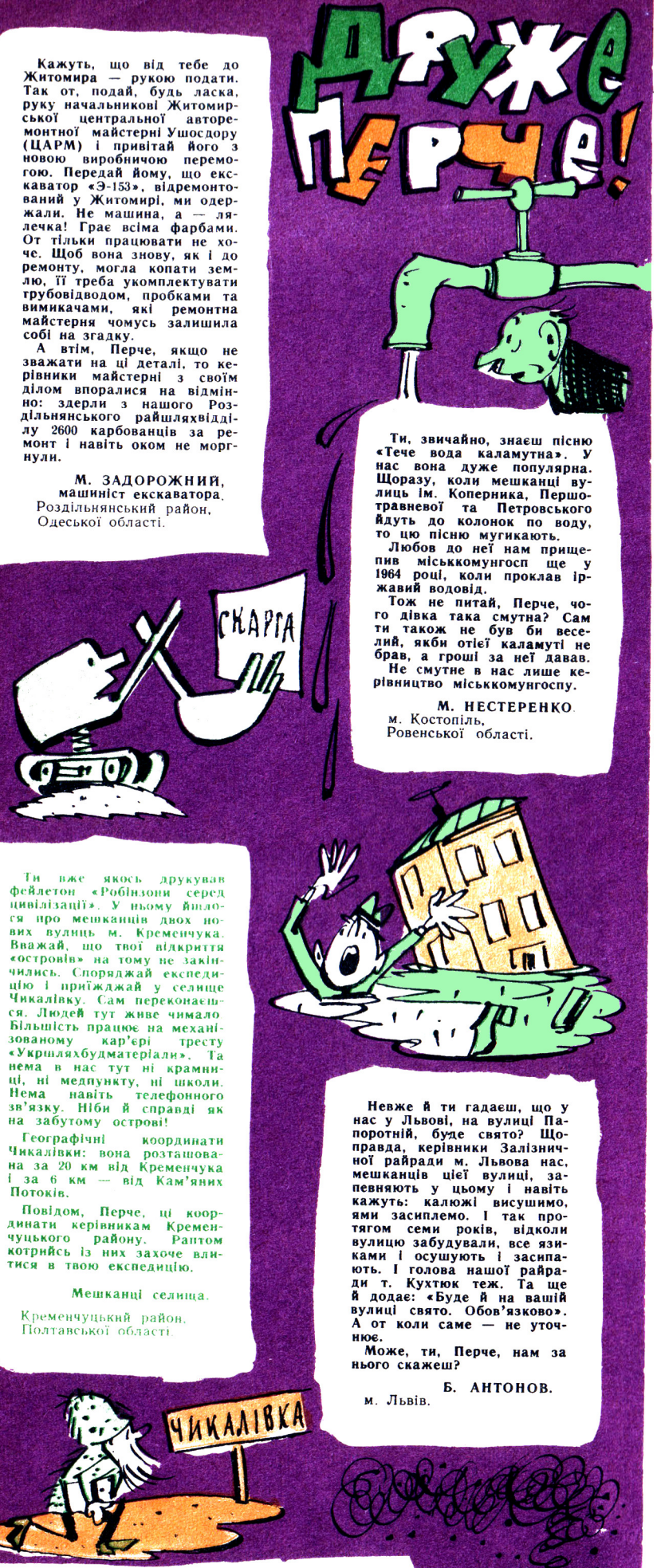

Ти, звичайно, знаєш пісню «Тече вода каламутна». У нас вона дуже популярна. Щоразу, коли мешканці вулиць ім. Коперника, Першотравневої та Петровського йдуть до колонок по воду, то цю пісню мугикають.

Любов до неї нам прищепив міськкомунгосп ще у 1964 році, коли проклав іржавий водовід.

Тож не питай, Перче, чого дівка така смутна? Сам ти також не був би веселий, якби отієї каламуті не брав, а гроші за неї давав. Не смутне в нас лише керівництво міськкомунгоспу.

М. НЕСТЕРЕНКО.
м. Костопіль,
Ровенської області.

Ти вже якось друкував фейлетон «Робінзони серед цивілізації». У ньому йшлося про мешканців двох нових вулиць м. Кременчука. Вважай, що твої відкриття «островів» на тому не закінчились. Споряджай експедицію і приїжджай у селище Чикалівку. Сам переконаєшся. Людей тут живе чимало. Більшість працює на механізованому кар'єрі тресту «Укршляхбудматеріали». Та нема в нас тут ні крамниці, ні медпункту, ні школи. Нема навіть телефонного зв'язку. Ніби й справді як на забутому острові!

Географічні координати Чикалівки: вона розташована за 20 км від Кременчука і за 6 км — від Кам'яних Потоків.

Повідом, Перче, ці координати керівникам Кременчуцького району. Раптом котрийсь із них захоче влитися в твою експедицію.

Мешканці селища.

Кременчуцький район,
Полтавської області.

Невже й ти гадаєш, що у нас у Львові, на вулиці Папоротній, буде свято? Щоправда, керівники Залізничної райради м. Львова нас, мешканців цієї вулиці, запевняють у цьому і навіть кажуть: калюжі висушимо, ями засиплемо. І так протягом семи років, відколи вулицю забудували, все язиками і осушують і засипають. І голова нашої райради т. Кухтюк теж. Та ще й додає: «Буде й на вашій вулиці свято. Обов'язково». А от коли саме — не уточнює.

Може, ти, Перче, нам за нього скажеш?

Б. АНТОНОВ.
м. Львів.

Кому, як не нам, науковцям, знати, що таке експеримент. Ми не тільки знаємо, а й, як кажуть, на власній шкурі експерименти ті переносимо.

Ще в році 1962-му на околиці Києва було споруджено перший житловий будинок Академічного містечка. За ним збудували другий, третій і т. д. Молоді наукові працівники були в захопленні. Крім перших поселенців першого будинку. Будинок той, виявляється, не простий, а експериментальний. Чиясь світла голова не передбачила у ньому ні кухонь, ні газу. Натомість встановили електричні каміни. Крім незручностей і мук, мешканці першого будинку інших вигод від цього не мають. Але нічого не вдієш. Житлово-комунальна контора Академії, очолювана т. Плескачовим, теж хоче досліджувати.

Благаємо тебе, дорогий Перче, видай т. Плескачову перчанський патент на його винахід. Може, він на радощах припинить експериментувати й устаткує нам кухні з газовими плитками, як у всіх людей.

За дорученням мешканців будинку № 63
по вул. Вернадського
Ю. ПОЛТАВЦЕВ.

м. Київ.

Страшне перо не в гусака...

«Заборонити вхід стороннім людям на тваринницьку ферму — таке рішення правління колгоспу. Але до цього часу рішення не виконується. По господарстві крім посторонніх людей ходять собаки, коти. Ящур небезпечна хвороба і потрібно правлінню колгоспу домогатися виконання постанови».

(З стінгазети).

Записав В. ШТИРКАЛО.

Рожнятів,
Івано-Франківської області.

—

«Сьогодні демонструється кінофільм «Жінки». Діти до 16 років не допускаються, крім телевізорів».

(З оголошення).

Надіслав Л. МАКСИМЮК.
Ровенська область.

—

«Прошу редакцію мою замітку написати в газеті, помилки справити, змінити і добавити».

(З листа до редакції).

Виписав Федір ДАНЬКО.
м. Галич,
Івано-Франківської області.

—

«У нас не було типового проекту свинарника, і ми його побудували з власної голови».

(З виступу бригадира-будівельника).

Записав В. СУПІЙЧЕНКО.

Чорнобай,
Черкаська область.

—

«Моя сусідка по квартирі весь час сиділа в моїй замочной свердловини та всі балачки виносила на вулицю».

(З заяви до товариського суду).

Зібрав І. ПОДІЄНКО.
м. Новоград-Волинський,
Житомирської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Головний інженер Київського трамвайного депо ім. Красіна М. Кофман дуже вже любив комизитись. Таке цабе було, що й на козі до нього не під'їдеш. Грубіянив, хамив, ображав людей.

Занепала робота по ремонту трамваїв.

Полетіли скарги до Перця. З трамвайно-тролейбусного управління повідомили, що Кофмана з посади головного інженера звільнено.

Народні усмішки

НА ПРАКТИЦІ

В один колгосп на практику приїхав студент з сільськогосподарського інституту. У правлінні його прийняли тепло, виділили коня й бідарку, щоб частіше бував у полі, слідкував за роботою. Одного ранку студент збирався їхати у степ і почав запрягати коня задом наперед. В цей час проходив дідусь і зауважив:

— Ти ж, синок, не так запрягаєш!

— А звідки тобі, діду, відомо, куди я буду їхати? — відповів студент.

НЕ ГОЛОДНИЙ

Лежить чоловік на канапі, читає газету. А жінка гукає йому з кухні:

— Іване! Ти молоко будеш пити?

— А воно холодне? — питає він.

— Ну, коли не голодний, то спи.

ВИПИЛИ

Ідуть два шофери у відрядження. На дорогу прихопили харчів і горілки. Думали десь у степу випити та закусити.

Їхали, їхали, а потім машину кинуло в багно, і вона засіла по самісінький кузов. Один з них виліз з кабіни, подивився, почухав потилицю, та й каже:

— Отут ми вип'ємо!..

— А нас ніхто не побачить? — запитав другий.

Надіслав Д. КОРНІЄНКО
з м. Новомосковська,
Дніпропетровської області.

ЗАКУСИВ

— Сидоре Івановичу, що це у вас у животі пищить?

— Та, напевно, курчата, мій голубе. Оце недавно випили, а закусить не було чим, так я яйця з-під квочки попив.

Повідомив Л. О. БОНДАР
з с. Буки, Сквирського району, Київської області.

І ТАМ Є

Один чоловік вперше сів на мотоцикл і, впавши, розбив носа.

— Треба ж було падати на коліна або на руки, — радили йому.

— Та нічого, і там є, — відповів мотоцикліст і схопився за ногу.

Повідомив М. В. ПИРКАЛО
з с. Петрашівки, Глобинського району, Полтавської області.

ЯК ЖЕ НЕ ПЛАКАТИ

Танцює молодь. Осторонь сидить старенька бабуся і гірко-прегірко плаче.

— І чого це ви, бабусю, плачете? — запитують стареньку.

— Та як же не плакати, добрі люди, коли он подивіться, — вона показала на юнака, що дуже кривлявся, витанцьовуючи стильний танець, — таке молоде і вже калічка...

Повідомив С. Х. ОНУФРІЄНКО
з м. Дніпродзержинська.

Вінегрет з перцем

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

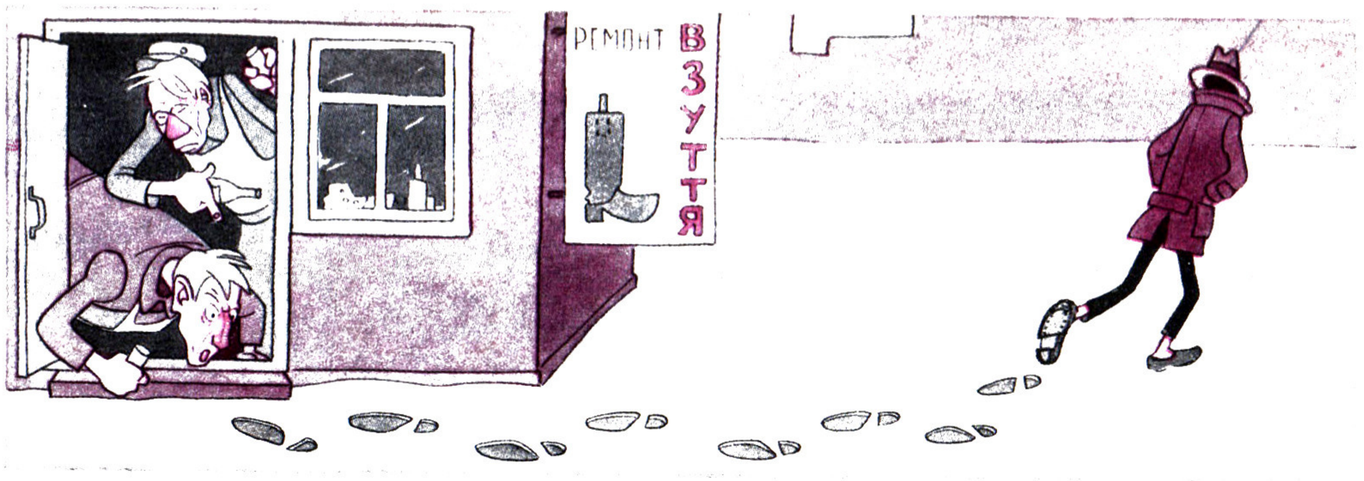

— Слухай! Мені здається, що ти неправильно прибив підошву.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

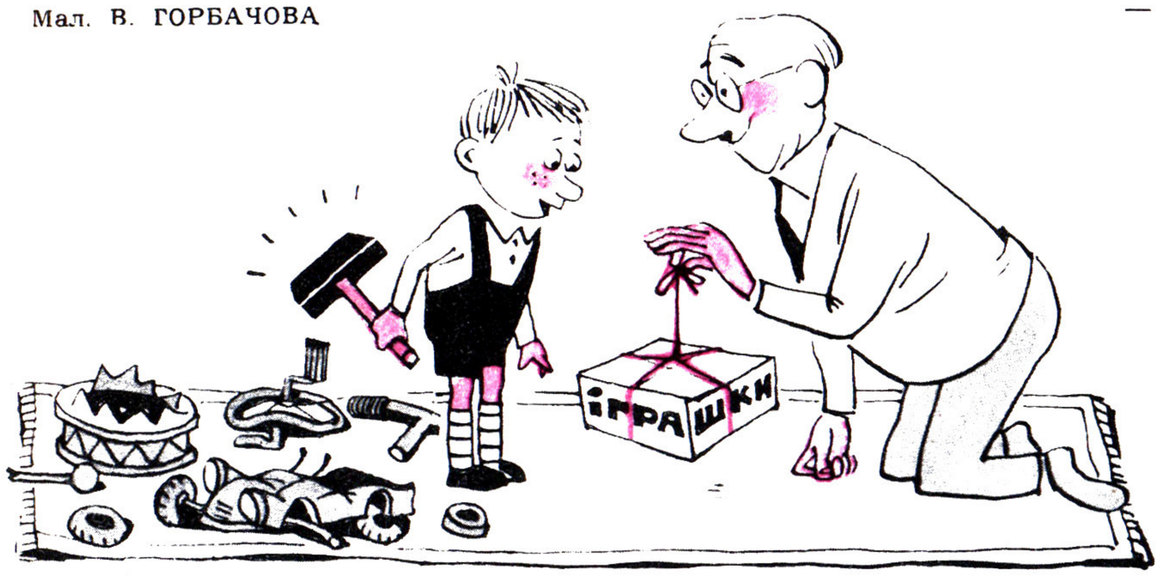

— Цікаво, що цього разу тато приніс?

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

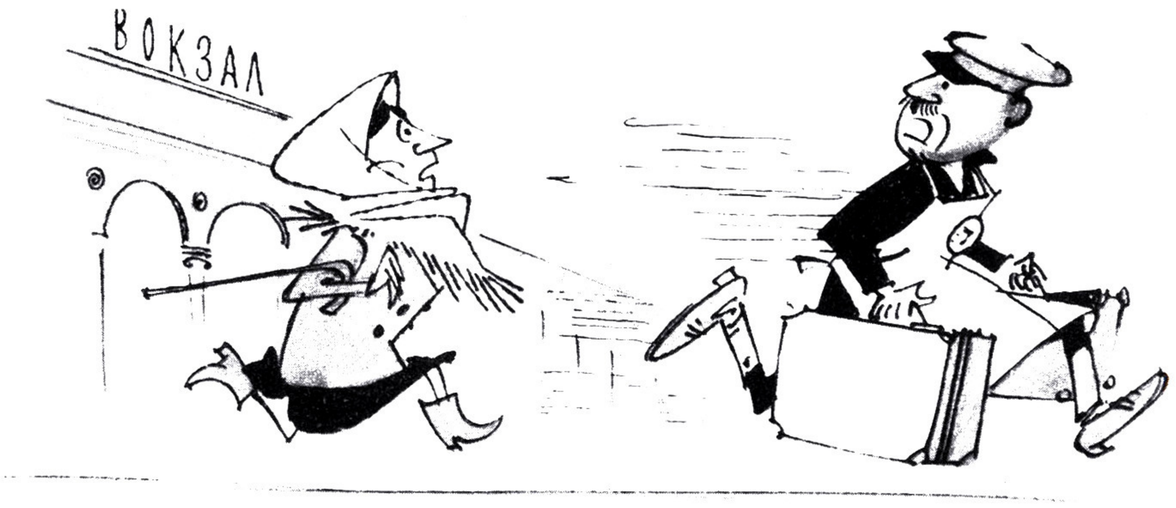

— Я на роботі, громадянко, і в мене теж є план.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Хочеш — ображайся, хочеш— ні, але батьки кажуть, що мені ще рано женитися...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Наш ветеринар особливо любить возитися з поросятами.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

△ У Фейлетоні «З олівцем по Козельцю» (№ 14 журналу) Перець писав про недоліки в роботі по впорядкуванню райцентру, про незадовільну роботу торговельної мережі.

Заступник голови Чернігівського облвиконкому т. Кубута повідомив, що цього фейлетона було розглянуто на засіданні виконкому обласної Ради.

За допущені недоліки голову Козелецького райвиконкому Рябченка І. І. суворо попереджено. Директора ресторану Гуменюка І. Д. за байдуже ставлення до своїх обов'язків з роботи знято.

Обласне управління торгівлі та правління облспоживспілки зобов'язано поліпшити торгівлю в Козельці.

Нині в місті наведено санітарний порядок. На території автобусної станції працюють ларки по продажу фруктів, безалкогольних напоїв і кондитерських виробів. У гастрономі відкрито буфет.

Скоро стане до ладу водонапірна башта.

△ Про те, як на Житомирській взуттєвій фабриці загубили пару бракованих черевиків, що надійшли з м. Сквири, розповідалося у листі С. Коносевича («Перець» № 17).

Директор Житомирської взуттєвої фабрики т. Полетов повідомив, що такий факт дійсно мав місце.

За недбайливе ставлення до своїх обов'язків бригадира майстерні по ремонту модельного взуття Дорожкіну Л. Ф. з посади знято.

На фабриці поліпшено облік та збереження взуття, що надходить для ремонту.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 22 (752) (на украинском языке). Підписано до друку 4. X1. 1966 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 12913. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06387. Тираж 750.000.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

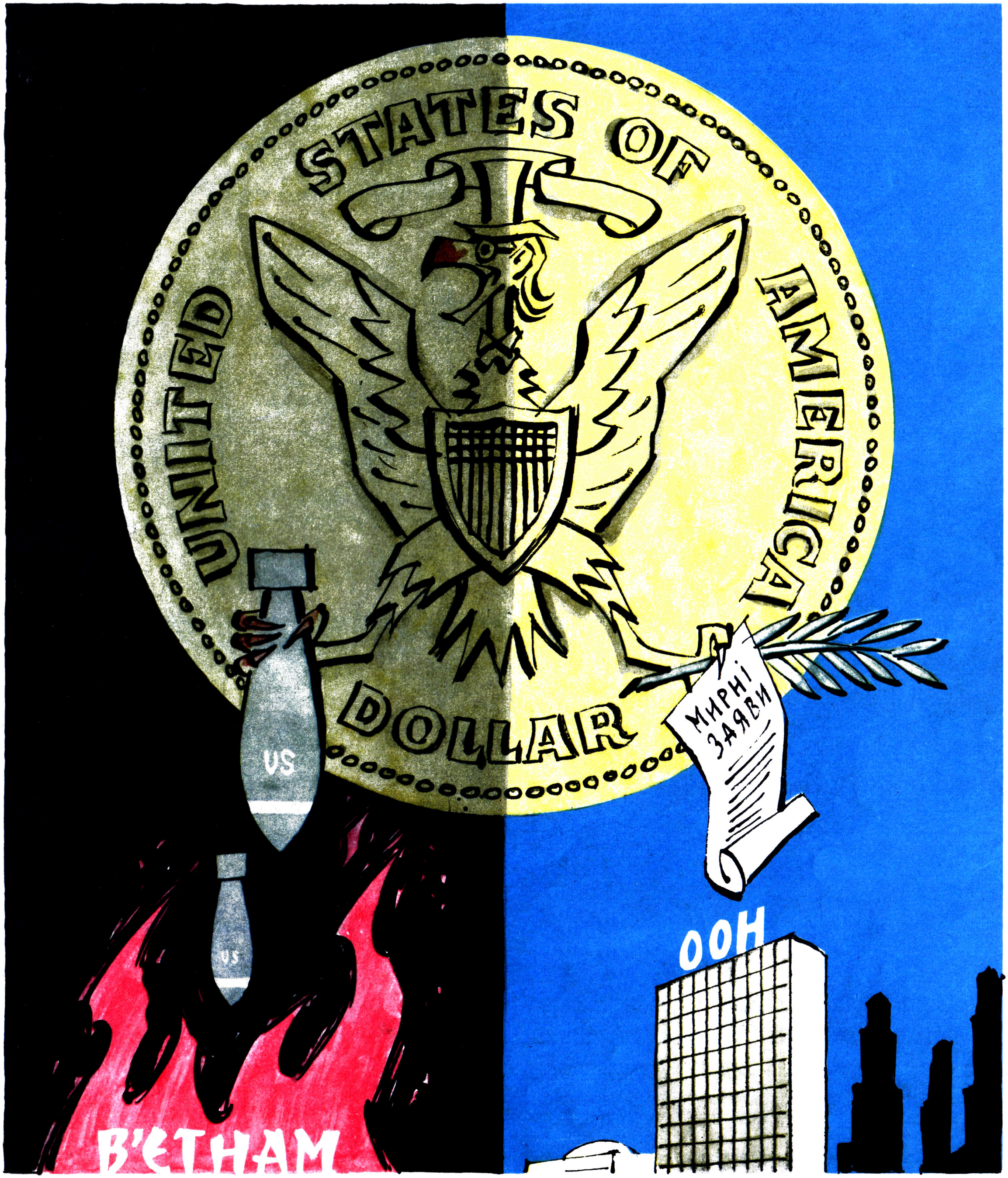

У долара політика дволика:
Веде війну... й про мир базіка.